

ՔՆՆԾԴՌՑՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՄԸՑԵՆԾԽԾՈՒԹԻՒՆ

Յ. Յանանդեան եւ Հ. Անառեան «Հայոց նոր վկաներ» (1155—1743),
Վաղարշապատ, 1903 թ., գլուխ է 3 բուգլի

Պ. Յ. Մանանդեանը այս գրքի յառաջաբանում հետևեալ
խօսքերով է բնորոշում այդ գիտական հրատարակութեան նը-
շանակութիւնը. «Ձեռնարկելով պ. Հրաչեայ Աճառեանի տոկուն
և սիրայօժար աշխատակցութեամբ Հայոց նոր նահատակների
վկայաբանութիւնների հրատարակման՝ իմ գլխաւոր նպատակն
է եղել ծանօթանալ այնպիսի պատմական աղբիւրների, որոնց
միջոցով հնարաւոր լիներ վաւերական փաստեր ունենալ Հայոց
ներքին կեանքի մասին մահմէդականների տիրապետութեան
շրջանում...» «Նախ և առաջ վկայաբանական այս հատուածները
խիստ թանկագին նիւթ են Հայոց եկեղեցական պատմութեան
համար և միանգամայն վստահելի աղբիւր են, որովհետև ժա-
մանակակիցների ձեռքով են գրուած, իսկ միւս կողմից կա-
րենոր են նաև քաղաքական-պատմական անցքերի և աշխարհա-
գրական որոշ խնդիրների լուսաբանութեան և միջնադարեան
հայերէնի ուսումնասիրութեան համար»: Պ. Յ. Մ. յառաջա-
բանից բերած այդ տողերը միանգամայն պարզում են այդ
հրատարակութեան նշանակութիւնը, որը աւելի ևս արժէքաւոր
է դառնում, եթի ինկատի ենք առնում որ գիտական բարեխըլ-
ճութեամբ և ճշութեամբ են կատարուած բազմաթիւ ձեռա-
գրերի համեմատութիւնները և ծանօթութիւնները: Կարելի է
ասել՝ էջմիածնում հրատարակուած գիտական գրքերի մէջ
«Հայոց նոր վկանները» պէտք է բանի ամենապատկառելի տեղէ:
Մասնագիտական լուրջ պատրաստութիւն ունեցող մարդկանց
մի աշխատութիւն է այդ, որից կարող են օգտուել մեր լե-
զուագէտները և պատմաբանները միանգամայն ապահով լի-
նելով որ վերաստուգուած և ճշգրիտ աղբիւրներ ունեն իրանց
ձեռքի տակ: